

Dosarul nr.2ra-2924/15

Instanța de fond: Judecătoria Rîșcani mun. Chișinău– C. Vîrlan

Instanța de apel: CA Chișinău – Iu. Cimpoi, N. Craiu, N. Simciuc

Î N C H E I E R E

02 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:
Președintele completului,
judecătorul:
Judecători:

Svetlana Filincova,
Dumitru Mardari, Maria Ghervas,

soluționînd chestiunea referitoare la admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Lehaim” în pricina civilă la acțiunea depusă de Bivol Vera împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Lehaim” privind recunoașterea ilegalității eliberării din funcție, încasarea salariului restant, salariului mediu pentru perioada absenței forțate de la serviciu, compensației în locul restabilirii la muncă și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din data de 28 mai 2015, prin care s-a respins cererea de apel, s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 03 martie 2015, prin care s-a admis acțiunea,

C O N S T A T Ă :

La data de 20 noiembrie 2013 reclamanta Bivol Vera s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către SRL „Lehaim” privind recunoașterea ilegalității eliberării din funcție, încasarea restanței la salariu pentru perioada lucrată în mărime de 2660 lei, salariului pentru absența forțată de la serviciu în mărime de 2800 lei, compensației în locul restabilirii la muncă în mărime de 3 salarii medii lunare în mărime de 8400 lei, repararea prejudiciului moral în mărime de 2800 lei, încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 2000 lei (f.d. 1-3).

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat, că la data de 02 septembrie 2013 a fost angajată în calitate de administrator de magazin în baza contractului individual de muncă nr. 2-9 din 02 septembrie 2013, încheiat cu SRL „Lehaim”. La momentul negocierii condițiilor de muncă și de salarizare s-a stabilit un salariu lunar de 2800 lei.

În calitate de administrator de magazin a activat pînă la data de 27 septembrie 2013, cînd din motive necunoscute, prin ordinul nr. 27-9 din 27 septembrie 2013 a fost eliberată din funcția deținută, în baza art. 85 al. 1 Codul Muncii (demisia din propria inițiativă), deși ea nu a scris o cerere de demisie, fapt constatat și de Inspectoratul de Stat al Muncii.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 03 martie 2015 acțiunea a fost admisă, s-a recunoscut ilegală eliberarea reclamantei din funcția de administrator de magazin, s-a încasat din contul pîrîtului în beneficiul reclamantei restanța la salariu în sumă de 2660 lei, compensația în locul restabilirii în funcție 8400 lei, salariul pentru absența forțată de la serviciu în mărime de 2800 lei, prejudiciul moral în mărime de 2800 lei cu efectuarea de către contabilitate a reținerilor obligatorii conform legislației în vigoare (f.d. 88).6

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, SRL „Lehaim” a depus cerere de apel, solicitînd admiterea cererii de apel, scutirea de la plata taxei de stat, casarea hotărîrii cu încetarea procesului dat (f.d. 96-102).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2015 a fost respins apelul declarat de SRL „Lehaim”, s-a menținut hotărârea instanței de fond din 03 martie 2015 (f.d. 134).

În motivarea soluției sale instanța de apel, analizînd legalitatea și temeinicia hotărîrii contestate în raport cu cadrul normativ aplicat, a concluzionat ca fiind legală hotărârea instanței de fond.

Instanța de apel a reținut, că conform art. 85 Codul Muncii *“salariatul are dreptul la demisie – desfacere a contractului individual de muncă, cu excepția prevederii alin.(4¹), din proprie inițiativă, anunțînd despre aceasta angajatorul, prin cerere scrisă, cu 14 zile calendaristice înainte. Curgerea termenului menționat începe în ziua imediat următoare zilei în care a fost înregistrată cererea”*.

În conformitate cu prevederile art. 85 al. 3 Codul Muncii *„după expirarea termenelor indicate la alin.(1), (2) și (4¹), salariatul are dreptul să înceteze lucrul, iar angajatorul este obligat să efectueze achitarea deplină a drepturilor salariale ce i se cuvin salariatului și să-i elibereze carnetul de muncă și alte documente legate de activitatea acestuia în unitate”*.

Potrivit art. 85 al. 5 Codul Muncii *„ dacă, după expirarea termenelor indicate în alin.(1), (2) și (4¹), salariatul nu a fost de fapt eliberat din funcție și el își continuă activitatea de muncă fără să-și reafirme în scris dorința de a desface contractul individual de muncă, eliberarea acestuia nu se admite”*.

Instanța de apel a constatat cu certitudine, că Bivol Vera s-a aflat în raporturi de muncă cu SRL „Lehaim”. Conform scrisorii nr. B- 1745/13 din 24 octombrie 2013, eliberată de Inspectoratul de Stat al Muncii ca urmare a controlului efectuat, s-a stabilit, că Bivol Vera conform ordinul nr.27-9 din 27 septembrie 2013 a fost concediată din funcția deținută în baza art. 85 al.1 Codul Muncii, în lipsa cererii personale, iar că pentru perioada de activitate în cadrul SRL „Lehaim” reclamantei nu i s-a achitat salariul, contrar prevederilor art. 143 al. 1 Codul Muncii (f.d. 5).

Argumentul apelantului precum că la baza emiterii ordinului nr. 27-9 din 27 septembrie 2013 a stat cererea de eliberare din funcție a salariatei Bivol Vera, nu a fost reținut de către instanța de apel, or la materialele cauzei este anexată o cerere privind eliberarea din funcția de administrator din proprie dorință, semnată de reclamantă odată cu contractul de angajare la muncă la 02 septembrie 2013 (f.d. 38).

În sensul al. 5 art. 85 Codul Muncii efectele cererii s-au consumat la 16 septembrie 2013. După 16 septembrie 2013 Bivol Vera nu și-a reafirmat în scris dorința de a desface contractul individual de muncă. Prin urmare desfacerea

contractului individual de muncă după 16 septembrie 2013, în lipsa cererii angajatei Bivol Vera este ilegală. Pretențiile salariale ale Verei Bivol, fiind subsecvente pretenției privind ilegalitatea eliberării din funcție sunt de asemenea întemeiate.

Nefiind de acord cu decizia Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2015, SRL „Lehaim” a depus recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, scutirea de la plata taxei de stat, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu încetarea cauzei (f.d. 148-256).

La data de 30 noiembrie 2015, Bivol Vera a depus referință la cererea de recurs declarată de SRL „Lehaim”, prin care a solicitat declararea ca fiind inadmisibilă cererea de recurs (f.d. 176-178).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Materialele cauzei atestă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 28 mai 2015, expediată părților prin intermediul oficiului poștal la data de 10 iunie 2015, confirmare privind recepționarea deciziei la materialele dosarului nu este.

În circumstanțele expuse cererea de recurs, depusă la 10 august 2015, se consideră a fi depusă în termen.

Examinând temeiurile de admisibilitate ale recursului în raport cu materialele pricinii civile, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către SRL „Lehaim” este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs Colegiul atestă că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele au apreciat înscrisurile probatorii și au constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

În speță, Colegiul menționează, că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate. Recursul exercitat conform secțiunii a 2 - a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, Colegiul constată că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, al. 2, 3 și 4 CPC.

Potrivit prevederilor art. 432 al.1 CPC părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele 2 și 3 ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau

aplicate eronat, iar al. 4 stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la al. 3 constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 al. 2, 3 și 4.

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, pe când în recursul declarat de SRL „Lehaim” asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din considerentele menționate instanța de recurs ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Lehaim” inadmisibil.

Conform celor expuse, în temeiul art. 269-270, 432, 433, 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

DISPUNE :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Lehaim” împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2015, în pricina civilă la acțiunea depusă de Bivol Vera împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Lehaim” privind recunoașterea ilegalității eliberării din funcție, încasarea salariului restant, a salariului mediu pentru perioada absenței forțate de la serviciu, a compensației în locul restabilirii la muncă și repararea prejudiciului moral.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul,

Judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari

Maria Ghervas